

Trần Quang Thiệu

Con Đường Nào Em Đi

Phần I

Chưa bao giờ Vũ yêu đời như thế! Một tuần lễ nghỉ hè ở Bahamas, quà tặng của bố mẹ nhân ngày sinh nhật thứ 30, là những ngày thoải mái nhẹ nhàng. Vũ nằm dài trên cát ấm, vùng vẫy dưới nước biển trong xanh, quên hết những con số, những hàng chữ, những programs còn viết chưa xong. Hơn thế nữa đời thật vui khi Vũ tình cờ gặp gỡ Maria Lopez, cô gái Mexican với nước da nâu hồng, để rồi yêu nhau cuồng nhiệt, để rồi chia tay, không buồn phiền, không thắc mắc, và không ràng buộc hẹn hò gặp lại nhau thêm một lần. Mỗi tình ngắn ngủi như một kỷ niệm ngọt ngào mà lúc này nghĩ lại Vũ vẫn còn thấy một chút luống tiếc.

Ngày trở về sở làm Vũ khoe với Joe những tấm hình rực rỡ và kể cho Joe nghe về mỗi tình ngắn ngủi. Joe đắm nhẹ vào bụng Vũ:

- You son of a gun.

Vũ cười ha hả:

- You bet.

Joe cho Vũ biết là department cũng vừa có thêm một bông hoa lạ. Joe khen ‘con nhỏ Á Châu’ mới vào làm trông thật dễ thương, mấy thằng managers dề sôm la cà tới thăm hỏi, giúp đỡ đủ thứ chuyện lặt vặt. Vũ hỏi thế còn mày ra sao, có loay hoay gì không. Joe nhún vai làm như bất cần. Vũ cười thầm, ‘ông’ thừa biết, mày vợ vẫn con vợ dữ như cạp của mày nó cắt gân.

Mỗi lần đi nghỉ hè, hay đi xa lo công chuyện cho hãng, trở về Vũ ngại nhất là phải đọc hết vài trăm cái email, xem cái nào cần trả lời ngay, cái nào có thể liệng bỏ vào ‘thùng rác’, và cái nào có thể tạm để đó rồi từ từ xem sao! Khi Vũ còn đang nhăn nhó vì số email quá nhiều thì có tiếng gõ cửa:

- Excuse me.

Vũ nhìn lên:

- Oh hi, may I help you?

Cô gái mỉm cười và nói bằng tiếng Việt:

- Chào anh Vũ. Leanna mới vào làm. Ông Frank có dẫn Leanna đi giới thiệu với mọi người nhưng hôm đó anh Vũ đang đi nghỉ hè nên không gặp.

Vũ mỉm cười ngạc nhiên:

- Vâng tôi mới về. Joe có cho tôi biết là department của mình có thêm nhân viên mới nhưng tôi không ngờ lại là người Việt. Cả cái toà nhà này chỉ có mình tôi là Việt-Nam, bây giờ có thêm Leanna. Welcome aboard, và mời cô ngồi.

Leanna ngồi xuống chiếc ghế tựa cạnh bàn:

- Cám ơn anh Vũ. Frank cũng cho biết là Leanna sẽ làm việc trong cùng một project với anh, và sẽ được anh dẫn dắt. Rất mong là anh sẽ cố gắng giúp đỡ Leanna vì Leanna mới ra trường ít lâu, và còn rất bỡ ngỡ với công việc.

Nhớ tới câu chuyện sáng nay với Joe, Vũ tủm tỉm cười:

- Leanna cứ yên chí. Mọi người đều rất vui lòng giúp đỡ Leanna.

- Dạ. Leanna thấy ai cũng rất là friendly. Tuy nhiên Việt Nam với nhau thì dễ ăn dễ nói hơn. Với lại, nghe ông Frank nói anh là ‘guru’ về Java, và khuyên Leanna là học hỏi được từ anh nhiều chùng nào tốt chùng nấy!

Vũ gật đầu nói đùa:

- Vâng tôi nghiện café nặng. Seriously, Frank là manager của chúng mình. Nếu ông ta đã nói thế thì nhất định là tôi sẽ phải nghe lời. Có điều bây giờ tôi bận quá. Mới đi xa về có vài chuyện cần phải giải quyết ngay. Thế này nhé, để tôi trả lời vài cái email khẩn này xong tôi sẽ tới Frank hỏi qua ý-kiến, và sẽ tìm gặp cô, trình bày về project đang làm. OK?

Leanna đứng lên:

- Dạ. Như vậy Leanna rất cảm ơn. Leanna xin chào, để anh Vũ làm việc.

Vũ cũng đứng lên:

- See you later.

Vũ lại cắm đầu đọc email tiếp nhưng cũng không khỏi nhớ tới những điều Joe nói cho nghe sáng nay, và nghĩ thầm đúng là ‘nhỏ này’ dễ thương thật nhưng không biết là ‘she’ được tuyển chọn, muốn vào làm vì kiến thức hay chỉ vì hình dáng bên ngoài. Mong là ‘she’ thông minh và đủ kiến thức để học hỏi, nếu không thì lại là gánh nặng cho mình!

oOo

Leanna tiếp thụ nhanh chóng hơn là Vũ tưởng dù rằng cô chỉ tốt nghiệp về Information Technology chứ không phải Software Engineering như Vũ mong mỏi. Không những thông minh và cần cù, Leanna còn rất là xông xáo, hỏi cho bằng được những điều chưa rõ ràng, đôi lúc Vũ thậm bực mình, nhưng vẫn nhẹ nhàng giải thích cho Leanna. Được cái là bao giờ Leanna cũng tươi cười và vui vẻ cảm ơn Vũ mỗi lần được Vũ hướng dẫn nên dù có mệt mỏi Vũ cũng rất vui. Không vui sao được khi mà tự ái của Vũ luôn luôn được mon trón như chiều nay ngồi trong phòng họp, bàn về công việc mà hai người làm chung.

- Leanna thấy kiến thức của anh Vũ hơn Frank rất nhiều. Anh Vũ làm manager mới phải!

Vũ bật cười:

- Về kỹ thuật có thể tôi trội hơn Frank chút xíu nhưng về truyền thông Frank hơn tôi xa. Thứ nhất Frank là Mỹ trắng, quen biết nhiều, nói năng rõ ràng, trình bày đầu ra đó chứ không âm ỉ như tôi. Hơn thế nữa, Frank is a good manager, biết phân chia công việc, và biết nhận thức thành quả của nhân viên dưới quyền.

- Leanna cũng nhận thấy thế, nhưng Leanna cũng đồng ý với Joe là anh Vũ có thừa kinh nghiệm và tài năng làm manager nhưng ... lười, không chịu moving-up, không thích deal với những công việc quản trị phức tạp, chỉ thích làm những việc kỹ thuật, một mình một cõi, không ai đụng đến mình. Đúng thế không?

Vũ gật gù:

- Cũng gần đúng. Tính tôi không ưa phiền toái, lại hơi búống nên không ngoi lên cao được.

Ngừng một lát Vũ mỉm cười nói thêm:

- Tôi có thằng bạn thân. Nó phê bình tôi là “búống như mày thì cũng không làm được cái gì ra hồn”. Có lẽ nó nói đúng.

Leanna cũng mỉm cười:

- Anh vào làm hãng này bao lâu rồi?

- Hơn năm năm. Đây là hãng thứ hai sau khi tôi ra trường. Frank vào làm sau tôi ít lâu nhưng đã được promoted lên làm manager. Tôi vẫn chỉ là engineer.

Leanna ngắt lời:

- Super engineer!

Vũ cười nhẹ:

- Cảm ơn Leanna, nhưng thôi, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa. Đây là bản thảo phúc trình về software project chúng mình vừa hoàn tất. Leanna mang về xem lại, nếu có gì cần sửa chữa cho tôi biết càng sớm càng tốt. Sẽ phải đưa cho Frank ký trước khi chuyển sang QA.

- QA?

- Quality Assurance. Tiểu ban trách nhiệm về testing, vạch lá tìm sâu!

Leanna nhìn xững vào hàng chữ “Written by Vu Hoang and Leanna Tran”, chớp mắt cảm động:

- Cảm ơn anh Vũ. Leanna đâu có đóng góp gì nhiều mà được anh coi là đồng tác giả của tập tài liệu này. Leanna chỉ làm anh bận rộn, chỉ dẫn cho Leanna từng chi tiết.

Vũ gạt đi:

- Cô cũng làm việc với project này hơn hai tháng rồi. Cô còn đang trong giai đoạn được huấn luyện, tuy nhiên dù không nhiều nhưng cô cũng đã đóng góp ý kiến khiến cho sản phẩm này thêm hoàn hảo. Don't forget that we're a team!
- Dạ. Cảm ơn anh.
- Không cần khách sáo thế. À quên, thứ Sáu này Frank mời chúng mình ăn trưa, mừng project đã hoàn tất, và mừng cô qua khỏi thời kỳ thử thách, trở thành nhân viên chính thức.

Leanna dạ nhỏ, kín đáo đưa mắt nhìn Vũ trước khi dời phòng hội, ôm chặt tập phúc trình trước ngực, lòng tràn ngập hân hoan. Khi bỏ Minnesota về San Jose tìm việc Leanna không ngờ là mình may mắn lọt được vào công ty chuyên về software này, và nhất là được làm việc với một nhóm người hiểu biết, nhiều kinh nghiệm, hết lòng nâng đỡ. Leanna nghiêng đầu, đưa mắt nhìn hàng chữ tên mình trên bìa tập phúc trình và mỉm cười. Thành quả như thế này là nhanh hơn mình mong mỗi, Leanna nghĩ thầm, nhưng đây chỉ là bước đầu, mai một cần đi tìm việc nơi khác mình đã có tài liệu chứng minh. Chị Thục nói đúng đó, xinh đẹp như em, cứ chịu khó mềm mỏng một chút thì cửa nào qua cũng lọt. Chị Thục ơi, Thu-Loan tin chị rồi.

oOo

Mới ăn được vài miếng thì cell của Frank đã reo vang. Frank cằn nhằn, xin lỗi Vũ và Leanna, bước khỏi bàn ăn nghe điện thoại. Vũ nheo mắt nhìn Leanna:

- Leanna thấy chưa. Làm manager đâu có sướng. Nhiều lúc bị đánh thức dậy lúc nửa đêm, sáng vào làm việc mặt mũi nặng như chì!

Leanna chưa kịp trả lời Frank đã quay lại:

- Sorry! I got to go. Big boss wants me for an emergency meeting with a client.

Nhìn Vũ Frank nói thêm:

- You pay the bill, and file expense report.

Vũ vẫy tay xua Frank:

- Go! And don't worry. I'll take care of it.

Frank bước đi nhưng vẫn ngoái cổ lại cười:

- I know! You're rich!

Vũ vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm:

- Một chục dollars, giấy tờ lộn thối. Forget it!

Leanna bật cười:

- Anh Vũ lái xe Porsche hai chỗ ngồi, đi nghỉ hè tại Bahamas, ở town-house trong khu có người gác. Mọi người đều nói anh là 'rich play boy'! Đúng không?

Vũ cười mặt méo xẹo:

- Tất cả là do ông bà già tôi cung cấp. Làm sao mà mua nhà được ở vùng này nếu không có ông bà già cho tôi tiền down payment. Còn xe cộ ở Mỹ thì đâu thành vấn đề. Cứ có việc làm thì muốn lái xe gì cũng có. Leanna mua cái BMW Z3 mà đi. Cả người lẫn xe đều ... rất 'cute'.

Leanna đỏ mặt:

- Dạ. Leanna đâu dám. Hiện giờ Leanna không có garage đậu xe, lái cái Honda cũ hơn mười năm mà còn không yên tâm vì phải đậu xe ngoài đường.

- Leanna ở khu nào?

- North San Jose, anh.

- Còn gia-đình Leanna.

- Chắc là anh chưa biết. Gia đình Leanna vẫn ở VN. Chỉ có mình Leanna sang du-học bên này. Học xong Leanna bỏ Minnesota, xuống San Jose tìm việc. Hiện giờ Leanna vẫn còn ở tạm nhà người bà con xa.

Vũ ngạc nhiên, dịu dàng nhìn Leanna:

- Leanna không muốn về VN với gia-đình? Tình trạng cư trú của Leanna ra sao?

Leanna cúi đầu e dè:

- Leanna có thể xanh. Nói để anh rõ, gia-đình Leanna có phương tiện nhưng Leanna cũng chỉ xin được phép xuất ngoại du học tự túc có hai năm. Sau khi học xong hai năm đầu đại học Leanna đã phải làm giấy kết hôn giả với một người quen để được tiếp tục ở lại vì các thủ tục khác quá rắc rối.

Ngừng một lát, Leanna cười buồn:

- Chỉ là kết hôn giả, nhưng người ta cứ tưởng thật. Dù sao thì Leanna cũng đã chính thức ly dị rồi. Còn chuyện về VN luôn thì Leanna không nghĩ tới. Chỉ có người muốn đi chứ ít có người muốn về.

Vũ thở dài:

- Cũng không trách được. Chắc cũng còn phải ít lâu nữa VN mới cải tiến, và những sinh viên du-học trở về mới có chỗ làm xứng đáng, thích hợp với kiến thức và kinh nghiệm thu thập được ở ngoại quốc.

- Leanna cũng nghĩ thế, và Leanna rất vui được anh giúp đỡ và hướng dẫn.

Hai người vẫn ngồi cạnh nhau từ lúc Frank đứng lên. Vũ vỗ nhẹ vai Leanna:

- Tôi rất vui vì được Leanna vào làm chung. Nói thật, cả department ai cũng vui vì có cô gái xinh xắn như Leanna làm bạn.

Leanna nghiêng mái tóc dài, cười với Vũ:

- Ai cũng vui? Kể cả Maryanne?

Vũ bật cười:

- Ô, cái bà thư ký mập đó thì nói làm gì! Frank còn bị bà ấy mắng. Được cái là cần gì là bà ấy cũng làm, sau khi cần hẳn, giảng dạy một hồi. Mà thôi, em ăn đi chứ.

Vũ chợt thấy ngượng vì vô tình đổi cách xưng hô:

- Xin lỗi. Tôi không cố ý.

Leanna nhìn Vũ chăm chăm:

- Tên VN của em trên giấy tờ là Thu-Loan. Anh Vũ gọi Thu-Loan bằng em cho thân. Ở đây người Việt chỉ có hai anh em chúng mình.

- Cảm ơn Thu-Loan. Tôi sinh tại Mỹ, nói tiếng Việt loạn xạ. Có gì sai em nhắc nhở tôi chứ đừng buồn.

- Thật không?

- Thật mà. Tôi coi Thu-Loan như mấy đứa em gái trong nhà.

- Vậy thì anh Vũ đừng xưng tôi với Loan nữa, được không?

Vũ bật cười, trong lòng thấy thật vui:

- OK. Em ăn mau rồi còn về. Anh phải kiểm Frank hỏi xem ‘big boss’ muốn gì.

oOo

Suốt buổi sáng Leanna thấy Vũ buồn bực nhưng không dám hỏi chuyện. Vào giờ lunch break Leanna mới rón rén vào văn phòng Vũ:

- Anh không đi ăn trưa?

Vũ quăng cây viết, vòng hai tay đỡ gáy, ngả người trên ghế tựa:

- Chán quá, Frank nó làm anh ăn không ngon. Em ngồi xuống đi Loan.

- Dạ. Có chuyện gì hả anh?

- Frank yêu cầu anh đi thuyết trình cho một khách hàng ở dưới Los!

- Ô ...

- Em biết không? Đây là việc của Sales Department chứ không phải là việc của Engineering bọn mình. Anh trả lời là “I’m not going”! Susan ở bên Sales đi một mình là đủ rồi.

Vũ ngừng lại để thở một hơi thật dài:

- Frank nói là chúng ta cần close cái deal này nên Engineering phải giúp Sales, tới tận nơi thuyết trình, và trả lời các câu hỏi kỹ thuật mà salesman không thể đảm trách nổi vì hãng còn nhỏ, không có người nhiều kinh nghiệm. Chán quá. Anh không muốn làm việc của salesman, và anh ghét LA!

Leanna mỉm cười:

- Chuyện này thì em biết rồi. Frank cũng mới nói cho em nghe, và nhờ em đi theo anh, giúp anh set-up equipment, và điều hành máy điện toán trong lúc anh đứng thuyết trình.

Vũ ngẩn người:

- Sao không thấy Frank nói với anh.

- Frank sợ anh hay nổi bướng nên ... nhờ em nói với anh, và theo giúp anh. Anh để cho em đi với anh và Susan nhé.

Vũ lắc đầu cười:

- Thằng Frank này khôn thật. Nếu có em ở đó thì anh có nói những nói cuối gì chúng nó cũng vẫn ... mua software của chúng mình!

Leanna kêu lên e thẹn:

- Anh ... Thế anh bằng lòng nhé. Để em đi thông báo cho Frank.

Vũ đưa cả hai tay lên trời, mỉm cười:

- What can I say!

Leanna vui vẻ đứng lên:

- Vậy anh đi gặp bà Maryanne, yêu cầu bà ấy lo thủ tục, mua vé máy bay, và đặt phòng cho chúng mình. Em sợ bà ấy lắm!

Vũ nhìn những bước chân nhún nhảy của Leanna và chợt cảm thấy bồi hồi. Hơn ba tháng nay kể từ ngày Leanna gia nhập cái department này Vũ đã thay đổi nhiều. Vũ kiên nhẫn hơn, dịu dàng hơn, và lúc nào cũng tươi cười với mọi người, ít còn lạnh lùng đăm chiêu vì những trục trặc trong công việc. Đôi khi Vũ còn sang ngồi la cà với Joe, nói chuyện trên trời dưới biển, ‘bao’ Joe đi ăn trưa để lấy cớ rủ cả Leanna đi theo. Joe nói là Vũ đang ‘falling in love, again’, và Vũ chỉ cười trừ.

Đúng là Vũ đã ‘falling in love’ nhiều lần, nhưng những cuộc tình với những người con gái không cùng chủng tộc đó không bao giờ kéo dài vì gần gũi nhau ít lâu là những dị biệt về đời sống trở nên rõ ràng khiến cho hai người không còn chịu đựng được nhau. Chia tay đôi khi có chút buồn phiền nhưng không bao giờ Vũ luống tiếc.

Leanna khiến Vũ xúc động vì những chăm sóc nhỏ nhặt nhưng triu mến. Lâu lâu Leanna mang cho Vũ một miếng bánh vào buổi sáng, hay một quả cam bóc sẵn vào buổi trưa cộng với vài câu thăm hỏi thân tình. Ánh mắt Leanna lúc nào cũng như gửi gắm tâm sự làm Vũ có cảm tưởng như thể là Leanna đã là một người thân của mình dù rằng hai người chưa bao giờ nói yêu nhau.

Vũ thấy mình hạnh phúc, huyết sáo nho nhỏ đi tìm Maryanne. Ai cũng sợ bà thư ký già khó tính này vì Maryanne đã làm việc cho hãng này hơn hai chục năm và với ai Maryanne cũng có thể mắng mỏ như con cái trong nhà, trừ Vũ vì Vũ là ‘star engineer’ được mọi người nể phục, và Vũ hay vui đùa với Maryanne, gọi Maryanne bằng ‘Mom’ và đòi Maryanne gả con gái cho mình. Khi nghe Vũ yêu cầu lo thủ tục cho Vũ và Leanna đi LA, MaryAnne đã nở một nụ cười hiếm hoi, chỉ ngón tay vào ngực Vũ:

- You! Be a good boy!

Vũ nhe răng cười:

- Yes, Mom.

oOo

Susan đã có vẻ say. Buổi thuyết trình thành công ngoài sự mong mỏi, khách hàng đồng ý trên nguyên tắc ký hợp đồng để xử dụng software package vì Vũ trả lời lưu loát tất cả những câu hỏi về kỹ thuật, và Leanna dịu dàng, tươi mát làm mọi người trong phòng hội thảo mách chứ không có cảm tưởng ngồi nghe quảng cáo rao hàng! Susan mời vài người khách đi với Vũ và Leanna tới một nhà hàng sang trọng để ăn mừng sự thành công quan trọng này. Mọi người, trừ Leanna, đều uống rượu mạnh, và Susan chủ động lần lượt kéo tất cả mọi người ra sàn nhảy với mình. Leanna chỉ ngồi thu mình trên ghế, lặng lẽ mỉm cười, cho đến khi ban nhạc chơi một bài slow Leanna mới theo Vũ ra

sàn nhảy và để mặc Vũ đi trong tiếng nhạc êm đềm. Leanna dựa đầu trên vai Vũ, vòng tay bám nhẹ, mắt nhắm hờ, lâu lâu hé mở mỉm cười. Vũ phả hơi thở nóng vào vành tai Leanna, thì thầm:

- Ở đây không có ai đẹp bằng em đêm nay. Anh không biết nói gì hơn để khen em!

Leanna rướn người dựa sát vào Vũ, vừa như nũng nịu vừa như mời gọi:

- Anh ...

Vũ siết chặt thân hình bé nhỏ của Leanna, hôn nhẹ lên mái tóc, và ước ao là thời gian ngừng trôi.

Ra khỏi tiệm ăn Susan ngả nghiêng lên xe một người khách sau khi vẫy tay chào Vũ và Leanna:

- See you guys tomorrow morning at the lobby.

Vũ lái xe đưa Leanna về khách sạn Hyatt ở Huntington Beach. Không khí ban đêm mát dịu khi hai người ra khỏi xe, đi cạnh nhau trên con đường nhỏ từ bãi đậu xe về toà building nhiều tầng. Vũ quàng tay qua lưng Leanna, kéo nhẹ cho hai thân hình gần nhau hơn:

- Em muốn về khách sạn chưa, hay chúng mình ra quán café ngoài bãi biển ngồi chơi một lúc?

Leanna dựa nhẹ đầu lên vai Vũ, nhoẻn miệng cười thật ngoan:

- Đâu cũng được. Em theo anh mà!

Vũ hôn nhẹ lên má Leanna:

- Đi uống café. Anh chưa buồn ngủ, và anh cũng muốn nói chuyện với em.

- Dạ.

Vũ chọn một bàn sát cửa kính, nhìn ra biển và gọi mua hai ly latte. Chưa muộn lắm nhưng bãi biển đã không còn một bóng người. Ngoài khơi trời tối đen, thấp thoáng vài ánh đèn của những con tàu cô đơn, không biết đang trên đường đi hay trở về! Vũ âu yếm nhìn Leanna:

- Anh không ngờ là hạnh phúc có thể đơn sơ như thế này, dù chỉ là những giây phút êm đềm ngồi với người mình yêu thương.

Leanna với tay qua bàn, nắm bàn tay Vũ:

- Cảm ơn anh.

- Không, anh phải cảm ơn em. Trước đây anh đã nhầm lẫn tình yêu với chinh phục, với hưởng thụ. Chưa bao giờ anh biết cư xử dịu dàng và thiết tha với người mình yêu thương. Leanna!

- Dạ.

- Do you love me?

- Anh biết rồi mà. Em ...

Bàn tay Leanna run lên trong tay Vũ. Chị Thục ơi, có lẽ em đã tiến thêm được một bước nữa rồi. Vũ đẹp trai, hào phóng và có đủ phương tiện cho một người con gái ước mơ. Nhưng em chưa yên tâm chị ạ. Chỉ mong là Vũ thực sự yêu em như đôi mắt đại khờ nhìn em lúc này.

Vũ âu yếm xiết nhẹ bàn tay Leanna:

- Anh chưa bao giờ yêu một cô gái Việt-Nam nào, cho đến lúc này. Mẹ anh không mấy hài lòng về những người bạn gái cũ của anh, lý do giản dị nhất là vì họ là Tàu, là Phi, là Mỹ chứ không phải là VN. Bố anh không có ý-kiến, nhưng anh biết là bố cũng mong anh tìm được người yêu có chiều sâu, có tâm hồn tế nhị như em. Hôm nào em theo anh về San Diego gặp bố mẹ nhé?

- Dạ.

- Tay em run quá. Em lạnh hả?

- Không, anh.

- Chúng mình về nhé?

- Dạ.

Leanna theo Vũ đứng lên. Hai ly café latte vẫn còn nguyên vẹn trên bàn. Leanna nép người vào Vũ, bàn tay nằm yên trong tay Vũ, đi với nhau về khách sạn gần kề. Hai người không nói chuyện, chỉ lâu lâu nhìn nhau mỉm cười, cho đến khi Vũ đưa Leanna tới trước cửa phòng. Leanna trao cho Vũ chìa khoá, và bất thành linh vút cổ Vũ xuống hôn đắm đuối. Vũ vừa hôn Leanna, vừa cố gắng mở cửa phòng. Khi cửa phòng đã mở rộng, vòng tay Leanna vẫn không rời cổ Vũ, mái tóc che kín khuôn mặt dẫu trên ngực Vũ, và trong hơi thở rộn ràng Vũ vẫn nghe thấy Leanna gọi tên Vũ thật là

thiết tha.

oOo

Dù hơi ngại ngùng nhưng rồi nghe Vũ thuyết phục mãi Leanna cũng bằng lòng dọn vào town-house ở chung với Vũ. Vũ thủ thi trong lúc Leanna mặt cúi gằm:

- Em biết là ở VN bây giờ người ta ‘góp gạo thổi cơm chung’ nhiều lắm rồi không? Với lại em ở mãi nhà người quen không tiện.

Leanna rúc đầu vào vai Vũ:

- Em chỉ sợ bố mẹ anh biết được sẽ coi thường em, và có thể còn ngăn cản anh yêu em.

Vũ cười to, bắt chước giọng bắc-kỳ của mẹ:

- Ôi giờ ơi, thế này là thế nào! Em đừng có lo. Quyết định là do anh. Bố mẹ anh đâu có quyền ngăn cản. Trước đây con em gái anh nó cũng đã ‘live-in’ với người yêu nó một thời gian rồi mới làm đám cưới. Chuyện đó bây giờ rất là bình thường, mặc dù không công khai. Riêng bố anh thì rất là liberal!

Leanna xiêu lòng, và Vũ đã gửi hình Leanna về cho bố mẹ, hẹn vào dịp Christmas năm nay sẽ đưa Leanna về giới thiệu với gia đình. Hạnh phúc của hai người thật là êm đềm. Joe luôn mồm gọi Vũ là ‘son of a gun’, và Frank cũng thường nheo mắt cười với Vũ. Ngay cả Maryanne cũng chònh ghẹo Vũ:

- So, you dumped my daughter?

Vũ cũng email báo tin cho Nam, người bạn thân trước đây chung phòng với Vũ ở trong trường Berkeley:

- Mà phải gặp con bồ tao. ‘She’ cũng người Việt như chúng mình, và ‘she’ đẹp ời là đẹp. Và mà biết không, trước đây ‘she’ cũng ở vùng Twin Cities như mày. Sẽ nói nhiều hơn khi gặp nhau ở hội nghị về Java ở San Francisco tuần tới.

P.S. ‘She’ mới dạy tao viết tiếng Việt bỏ dấu đó. Ngon lành không?

Tiền đưa Vũ đi San Francisco Leanna bịn rịn:

- Em muốn đi với anh nhưng Frank không cho, nói em còn ít kinh nghiệm, chưa cần thiết tham dự mấy hội nghị đó.

Vũ an ủi:

- Anh chỉ đi có ba ngày. San Francisco cũng gần xít. Có chuyện gì em gọi cho anh là anh về liền. Anh không tiện can thiệp để em cùng đi vì mọi người đều biết chúng mình đang yêu nhau. Em ở nhà ngoan nghe!

Khi Vũ đi rồi Leanna cảm thất trống vắng, có gì đó làm Leanna bứt rứt không yên nhưng Leanna không biết là điều gì.

oOo

Nam sững sờ nhìn tấm hình. Vũ hát hằm:

- Đẹp không?

Nam nuốt nước bọt một cách khó nhọc:

- Đẹp. Thu Loan bao giờ cũng đẹp, và bây giờ còn đẹp hơn xưa!

Vũ ngạc nhiên:

- Mày biết tên VN của Leanna, vậy mày biết Leanna hả?

- Biết ... Nhưng ...

- Mày sao vậy? Có gì định nói phải không?

Nam lại nuốt nước bọt một cách khó nhọc, nắm cánh tay Vũ kéo về Cafeteria của tòa nhà hội nghị:

- Đi uống café rồi tao nói mày nghe, nhưng mày phải bình tĩnh nhé.

Tự nhiên Vũ cũng thấy bứt rứt nhưng giọng nói vẫn vững vàng:

- Hừm! Được rồi, có gì cứ nói hết cho tao nghe. Không cần rào đón!

Nam loay hoay mãi với ly café làm Vũ sốt ruột, cuối cùng Nam thở dài:

- Khi mà kể chuyện tình của mà mày tao thật vui và mừng cho mày, nhưng khi nhìn hình tao nhận ra người quen, và có thể có vài điều mà mày chưa biết hết về cô ta ...

- Điều gì nào?

- Cô ta đã có chồng và ly-dị, chứ không phải là con gái như mày tưởng.

- Trời, tưởng chuyện gì. Leanna đã cho tao biết, đó là cuộc hôn nhân giả để cô ta có thể ở lại Mỹ một cách hợp pháp.

Nam lắc đầu:

- Không. Đó là cuộc hôn nhân thật 100 phần trăm. Chồng cô ta về VN cưới cô ta và mang qua Mỹ nuôi ăn học. Cô ta phụ bạc người chồng cũ ngay sau khi có thẻ xanh để cư trú hợp pháp và chính thức ly dị sau khi tốt nghiệp. Cô ta cũng đã từng sống chung với một giáo sư trẻ trước khi bỏ Minnesota về California.

Mặt Vũ tái ngắt:

- Tao không tin. Cô ta con nhà khá giả, xin du học tự túc. Không có chuyện người nào đó về VN cưới cô ta.

Nam nhìn bạn xốt xa:

- Vũ, tin tao đi. Nhớ thời gian chúng mình tốt nghiệp tại Berkeley không? Mày ra đi làm liền, còn tao về Minnesota vài năm sau đó vào University of Minnesota học tiếp lấy Master. Chính lúc đó Thu Loan cũng vào học trường này. Sinh viên VN nào cũng biết cô ta vì cô ta thật đẹp. Chính cả tao cũng chú ý đến cô ta, nhưng biết là cô ta đã có chồng nên không bao giờ có ý định tán tỉnh. Tao nhớ lòng nào mà nói xấu cô ta với mày.

Giọng Vũ chua chát:

- Thì cứ cho là mày nói đúng đi. Nhưng có chồng rồi ly-dị là chuyện bình thường ở nước Mỹ này. Ừ cứ cho là như thế đi. - Giọng Vũ run run – Cứ cho là như thế đi.

Nam thở dài:

- Tao biết là mày rất yêu cô ấy. Nhưng chuyện không phải chỉ có thế. Sau này tao ra trường rồi nên không thể khẳng định, nhưng các sinh viên còn theo học lâu lâu có dịp gặp lại vẫn bàn tán về sự nhảm tâm của cô ta đối với người chồng cũ đang bệnh hoạn, như thể là cô ta không có tình người.

Vũ ôm đầu:

- Trời ơi. Không thể tin được. Leanna là người con gái dịu dàng và tế nhị. Mà mày nói cho tao nghe thế nào là ‘không có tình người’.

Nam lại thở dài:

- Người chồng đó tên là Quân, và đáng tội nghiệp lắm. Anh ta chỉ là technician trong một xưởng tiện. Anh ta về VN cưới Thu-Loan do sự mối lái của người quen. Thu-Loan không bao giờ yêu anh ta, chỉ muốn xuất ngoại du-học trong lúc nhà Thu-Loan rất nghèo chứ không ‘có phương tiện’ như Thu-Loan nói với mày. Qua được Mỹ rồi Thu-Loan mới hiểu được hoàn cảnh của người chồng, không hào nhoáng như ngày Quân về VN, nên dần dần lơ là với chồng. Riêng chuyện Loan ngoại tình với một giáo sư trẻ thì tao không rõ lắm. Tao được biết là khi Loan ly dị đã ép Quân bán nhà chia cho Loan một nửa tài sản, dù căn nhà là mồ hôi nước mắt của Quân làm ra. Mẹ Quân buồn rầu, bỏ về VN sống, còn Quân bây giờ thuê nhà trong một khu chung cư rẻ tiền, khi thì đi làm khi thì nằm nhà vì bệnh tật gì đó, và cũng chẳng có ai trông nom. Tao nghe nói rằng anh ấy vẫn còn rất yêu Thu-Loan, và vẫn mong một ngày nào Thu-Loan nghĩ lại, quay về.

Vũ ngơ ngác như còn đang trong cơn mê, mắt nhìn đâu đó nhưng có lẽ chẳng thấy gì. Nam nhìn bạn xốt thương:

- Vũ! Thiên hạ đồn đãi nhiều khi cũng không đúng sự thật. Và nếu mày thật sự yêu Thu-Loan, và có tấm lòng rộng lượng, thì mày có thể quên quá khứ của Thu-Loan, và vẫn có thể sống với nhau lâu dài.

Vũ nghiêng răng:

- Tao có thể quên được những chuyện tình ái trong quá khứ, nhưng tao không chấp nhận sự dối trá, và nhất là sự nhảm tâm không biết đến tình người. Mày biết địa chỉ của anh Quân không?

Nam lắc đầu:

- Không. Tao chỉ biết là hình như anh ấy làm cho XYZ Company nhưng có thể nhờ bạn quen biết tìm đùm đũa chỉ của Quân. Mà mày định làm gì? Liên lạc với Quân đâu có ích lợi gì cho mày. Vũ nói thật rõ ràng:

- Tao sẽ đi tìm Quân, và nếu cần sẽ giúp đỡ Quân cho Quân bớt đau khổ.
- Mày đâu có lỗi gì trong chuyện này.
- Không, tao biết là tao không có lỗi. Nhưng tao cũng không thể nào đứng nhìn. Cảm ơn mày. Khi về lại Minnesota ngày mai, nếu có tin tức gì của anh Quân mày nhớ gọi tao. Tao sẽ dàn xếp công việc và sẽ bay sang Minnesota một ngày rất gần.

oOo

Trong căn phòng khách im vắng giọng người đàn ông trầm buồn:

- Anh Vũ, từ lâu tôi đã câm nín, nhưng cảm tấm lòng chân thật của anh tôi sẽ không dấu anh điều gì. Vâng, Thu-Loan đã từng là vợ tôi. Chúng tôi lấy nhau ở VN và tôi đã có những ngày thật hạnh phúc, nhưng tôi không giữ được hạnh phúc, không giữ được Loan cũng là do lỗi của tôi một phần. Tôi không thể mang lại cho Loan những mơ ước mà Loan từng ôm ấp từ ngày chưa lấy tôi. Tôi chỉ là một người thợ bình thường, học vấn trung bình, đời sống không có gì sôi nổi. Đó không phải là những gì cho bất cứ người con gái đẹp nào ước mơ. Tôi có buồn vì Loan bỏ tôi nhưng tôi không trách cô ấy. Hôn lễ của chúng tôi tại nhà thờ, và hôm đó tôi đã hứa với Thiên Chúa là tôi sẽ yêu thương và bảo bọc Loan suốt đời. Sau hai năm chúng tôi ly thân, hình như là Loan sống với một người khác hay bạn bè gì đó, nhưng điều đó không quan trọng, tôi vẫn cung cấp đủ tiền bạc để Loan theo học cho đến khi thành tài vì tôi vẫn yêu Loan, và vẫn muốn giữ lời hứa với Thiên Chúa của mình.

Ngừng vài giây cho nỗi buồn lắng đọng Quân nói tiếp:

- Ngày Loan ra trường tôi không được mời nhưng tôi vẫn đến dự lễ, đứng xa xa nhìn Loan tươi cười bước lên sân khấu nhận bằng, giơ tay vẫy bạn bè. Tôi có thấy người đàn ông đó, hình như là một giáo sư, ôm hôn Loan, và tôi bỏ ra về. Vâng, tôi có tủi thân nhưng tôi vẫn mừng cho Loan.

Anh Vũ, anh cho là tôi mù quáng phải không? Tôi không biết nữa, nhưng tôi sống rất thật với lòng mình. Thành phố nhỏ này cũng không giữ được Loan. Chúng tôi chính thức làm giấy tờ ly-dị và Loan muốn tôi bán căn nhà chia đôi tài sản để cho Loan có phương tiện đi lập nghiệp ở một nơi xa. Có lẽ đây là điều đau xót cho tôi vì tôi không thuyết phục được Loan cho tôi giữ căn nhà để mẹ con tôi có chỗ ra vào. Cha tôi đã mất từ lâu, và tôi chỉ còn một mẹ già, và một người em còn ở VN. Loan không chịu nhận trả góp, muốn có ngay một số tiền để lo liệu công chuyện nên tôi đành phải bán căn nhà, dọn vào đây, còn mẹ tôi đã trở về VN sống với đứa em.

Ngày ra đi Loan nói là đã cho tôi đời con gái, đã hy sinh một phần đời cho tôi nên không còn nợ nần gì nhau. Ước gì tôi cũng sống phẳng được như thế. Không anh ạ, tôi vẫn còn thương nhớ Loan, vẫn mong một ngày nào Loan quay về cho tôi lại được chăm sóc yêu thương người con gái tôi không biết đó chỉ là một ước mơ.

Anh có hỏi tôi về bệnh tật, chẳng dấu gì anh, tôi bị bệnh tiểu đường, và tôi lo sợ ngày nào đó tôi có thể bị mù lòa. Nếu ngày nào chuyện đó xảy ra, và Loan có trở về, dù chỉ là thăm viếng ngắn ngủi, thì làm sao tôi có thể nhìn thấy mặt Loan, nói gì đến chăm sóc yêu thương người con gái tôi không bao giờ quên? Đó là điều tôi lo sợ và đau buồn.

Anh nói muốn giúp tôi. Không được đâu anh Vũ ạ. Tôi không còn cần tiền, nhà cửa bây giờ đâu còn là vấn đề. Với lại tôi làm thế sao đành, có khác gì tôi bán tình yêu của mình cho anh. Tuy nhiên tôi xin anh một điều, xin anh đừng phụ bạc Loan, xin anh chăm sóc và yêu thương Loan, đừng để Loan phải khổ sở bơ vơ trên đường đời. Tôi chẳng có gì cho Loan nữa. Anh lo cho Loan đùm tôi.

Vũ nắm tay Quân, muốn rơi nước mắt vì xúc động:

- Anh có một vật vô giá mà Loan không nhìn thấy. Đó là tấm lòng. Tôi cũng không biết nói gì hơn, và lúc này tôi cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì về Loan, nhưng xin anh yên tâm, không bao giờ tôi làm điều gì để buồn lòng người. Anh Nam bạn thân của tôi cũng ở gần đây. Tôi xin để số điện thoại lại, Nam rất hiểu tình cảnh của anh, nếu cần gì xin anh cứ gọi, nhất là khi đau yếu mà không có ai trông nom. Chào anh tôi về, và mong anh bảo trọng.

oOo

“Anh yêu dấu,

Từ hôm anh ở San Francisco trở về em đã có cảm tưởng là anh đối với em không còn như xưa. Anh vẫn dịu dàng nhưng xa cách và như có nỗi buồn. Nhiều lần em muốn hỏi anh nhưng em không dám. Em yêu anh và cũng kính trọng anh nên không muốn làm anh phiền lòng.

Thế nhưng hôm anh đi xa và không cho em đưa ra phi trường thì em biết rằng có điều gì đó không được bình thường. Em ghen nên đã vào computer của anh để tìm xem anh đang toan tính chuyện gì, và bây giờ thì em hiểu vì em đã nhìn thấy email liên quan đến chuyến bay của anh.

Em biết anh đi Minnesota, và em biết bây giờ thì anh đã rõ em là ai, đã sống thế nào, với ai và đã làm gì tại cái thành phố buồn ở cái xứ vạn hồ lạnh lẽo đó. Nếu anh không biết thì cũng đến lúc em phải nói vì em thật sự yêu anh, và dù anh tin hay không, em xin thề rằng anh là người đàn ông độc nhất em yêu trên cõi đời này.

Em biết em là người đàn bà đầy tham vọng. Em bằng lòng lấy Quân vì em muốn ra khỏi cảnh nghèo nàn, muốn có cơ hội trau dồi kiến thức, muốn có một đời sống nhiều màu sắc, dù em không yêu Quân. Em đã cho Quân đời con gái để đạt được những gì em mong muốn, và em giã từ Quân vì em cảm thấy không còn nợ nần. Em nghĩ là đã không yêu thương thì không có lý do gì sống mãi bên nhau.

Em biết là em có chút nhan sắc nên em đã dùng nó cho những việc có lợi cho mình. Scott, ông thầy dạy Physics, cũng chỉ là người đàn ông thoáng qua đời, không yêu đương, không thương nhớ khi cả hai người đã đạt được mục tiêu.

Em vẫn nghĩ về tình yêu một cách rất đơn giản như là một sự đổi chác, cho đến khi em gặp anh. Em không chối cãi là em đến với anh vì anh có những cái mà em chưa thấy ở những người đàn ông em đã gặp. Anh có học thức, có nghề nghiệp và tài chánh vững vàng, được bố mẹ thương yêu, cung chiều. Anh lại là ‘star employee’ tại nơi làm việc nên có thể giúp em thăng tiến trong nghề nghiệp. Em còn mong mỗi gì hơn!

Mấy tháng sống với anh là những ngày hạnh phúc nhất đời, vì càng ngày em càng hiểu anh, thấy ở anh tấm lòng bao dung, tình yêu chân thật và đậm thắm. Em đắm chìm trong hạnh phúc, và em đã quên hết những ý-định ban đầu, dùng anh làm điểm tựa trên con đường em đi. Xin anh tha lỗi cho em vì những toan tính tầm thường, vì em ngu dốt, coi tình yêu như một phương tiện chứ không phải là cứu cánh của cuộc đời.

Em xin nghỉ phép hai tuần. Lúc này em đang ở với chị Thục dưới Santa Anna. Em đang khóc vì hối hận và nhất là vì nhớ thương anh. Nếu anh tha thứ cho em thì chỉ cần anh gọi em ở số cell mà anh đã biết, em sẽ về quỳ dưới chân anh, xin anh thương sót và để cho em yêu thương chăm sóc anh suốt đời. Nếu anh không gọi em sẽ không trở về, sẽ bỏ việc, và dù không biết đời em rồi sẽ ra sao. Tất cả đều vô nghĩa nếu không có anh.

Anh Vũ ơi, em làm sao để cho anh tin em thêm một lần, làm sao cho em được anh tha thứ. Nhiều lúc em muốn chết đi khi nghĩ rằng em phải xa anh suốt đời, phải liả bỏ tình yêu thứ nhất em vừa tìm thấy. Anh ơi, Loan nói được gì nữa với anh bây giờ ngoài hai tiếng yêu anh!

Thu-Loan, đưa con gái đại khờ.”

Vũ nhìn xững vào màn ảnh. Lá thư gửi qua email như nhát dao đâm vào ngực. Lòng Vũ tan nát nhưng Vũ làm gì bây giờ? Vũ đưa mắt nhìn cái điện thoại trên bàn. Tha thứ ư? Có gì bảo đảm rằng một ngày nào đó em gặp một ‘đại gia’ và em sẽ không bỏ anh để theo người sẽ mang lại cho em cuộc đời giàu sang hơn anh hàng ngàn lần? Anh yêu em nhưng anh có hoàn toàn quên được quá khứ hay là một ngày nào lại mang ra dẫn vặt nhau mỗi khi giận hờn?

Loan ơi, em có biết là Quân vẫn còn thương nhớ em và mong cho em có một đời sống yên lành. Anh đã hứa với Quân là không để cho em bơ vơ khổ sở trên đời. Anh yêu em nhưng anh phải làm gì bây giờ?

Vũ gục đầu trên bàn. Bóng tối đã nhạt nhòa, Vũ vẫn không nhúc nhích. Tiếng kèn vọng từ TV vẫn mở ngoài phòng khách, và hình như đó là tiếng saxophone của Kenny G. trong bài ‘Forever in love’ đầy ân tình.

Trần Quang Thiệu
Mùa Hè - 2007

Phần II

Đêm đã khuya lắm nhưng Vũ vẫn còn thao thức nghĩ tới Thu Loan. Những kỷ niệm êm đềm xuất hiện trong đầu như một cuốn phim quay chậm làm Vũ bồi hồi, xót xa. Vũ cố lắc đầu xua đuổi nhưng hình như càng cố gắng các hình ảnh lại càng thêm đậm đà, cuối cùng Vũ thở dài vùng dậy, ngồi vào bàn viết mở email của Loan đọc lại thêm một lần:

“...Em xin nghỉ phép hai tuần. Lúc này em đang ở với chị Thục dưới Santa Anna. Em đang khóc vì hối hận và nhất là vì nhớ thương anh. Nếu anh tha thứ cho em thì chỉ cần anh gọi em ở số cell mà anh đã biết, em sẽ về quỳ dưới chân anh, xin anh thương xót và để cho em yêu thương chăm sóc anh suốt đời. Nếu anh không gọi em sẽ không trở về, sẽ bỏ việc, và dù không biết đời em rồi sẽ ra sao. Tất cả đều vô nghĩa nếu không có anh...”

Vũ biết mình vẫn còn yêu thương người con gái ấy, nhưng Vũ cũng biết là mình không thể nào quên được quá khứ đen tối của Loan để có thể sống với nhau một cách êm đềm. Vũ nghiêng răng đánh máy thật nhanh mấy dòng:

“Anh viết thư này vì anh không thể nào gọi em, dù anh rất muốn. Em biết tại sao rồi. Anh tưởng mình là người rộng lượng, nhưng lòng anh không đủ bao la để ôm trọn cả em lẫn quá khứ đục ngầu của em. Em tha lỗi cho anh, và mong em tìm được con đường em muốn đi, dù không có anh bên đời.

Vũ, người một thời đã rất yêu em.

P.S. Còn ít nhiều vật dụng của em tại đây. Anh sẽ gửi tới địa chỉ của Thục. Em không cần trở về căn nhà này, và anh đã đổi số ‘pin’ tại cổng vào.”

Vũ sợ mình mềm lòng nên không muốn gặp Loan dù chỉ một lần để chia tay. Tuy nhiên, dù đã quyết định rút khoát như thế, và đã hơn hai giờ sáng, nhưng Vũ vẫn ngồi gục đầu trên ghế sau khi ấn nút ‘send’ gửi lá thư cho Loan.

oOo

Đã đến hơn một năm từ ngày chia tay với Loan mà Vũ vẫn còn thoáng buồn. Vũ chìm vào suy tư nhiều hơn là theo đuổi những cuộc vui như xưa mà Vũ thường tự hào. Joe không biết chuyện, mọi người không biết, và Vũ không giải thích, để mặc mọi người hiểu nhầm là Thu-Loan đã bỏ Vũ, bỏ sở làm vì đã tìm được một chân trời sáng lạn hơn. Mới đầu Joe còn hay trêu ghẹo Vũ, hỏi Vũ bồ đã có đâu không, is ‘Dear John Letter’ so sad, nhưng chỉ thấy Vũ nhún vai im lặng nên rồi cũng chỉ biết nhìn Vũ lắc đầu.

Lại sắp đến mùa hè. Frank hỏi Vũ:

- Any planned vacation?

Vũ lắc đầu:

- None!

Frank nhìn Vũ như không tin, kéo Vũ vào văn phòng nói về một cuộc hội thảo của các software developers ở Anaheim dưới Nam Cali, và đề nghị Vũ tham dự như một thuyết trình viên, nhân tiện lấy vacation về thăm nhà ở San Diego gần kề. Frank vỗ vai Vũ:

- ‘Dynamic Web Page Methodology’ is your best subject. Go there, and tell people!

Vũ nghĩ thầm “Mày muốn ông đi thuyết trình để quảng cáo cho company product thì nói mẹ nó ra. Ở đó mà cho ông uống nước đường”, nhưng chỉ mỉm cười:

- Fine. I'll go.

Tối gần ngày lên đường Maryanne tới tìm Vũ, hỏi Vũ muốn ở đâu trong thời gian tham dự hội nghị để bà ta lo. Đã khá lâu Vũ chưa trở lại vùng Los Angeles, từ buổi tối ngồi với Loan trong quán café nhìn ra biển, thủ thi truyện trò, và ban đêm cuồng nhiệt yêu đương trong khách sạn Hyatt tại Huntington Beach. Kỷ niệm ào đến như con sóng dạt dào, Vũ buột mồm:

- Hyatt at Huntington Beach.

Marryanne kinh ngạc, nói bộ mày điên hay sao, nơi đó vừa xa Anaheim, vừa đắt tiền. Vũ trả lời trong lúc mắt nhìn về một nơi nào rất xa xôi:

- That's my place!

- What?

Vũ không trả lời, và mắt vẫn không nhìn Maryanne. Maryanne càu nhàu trong miệng, nhìn Vũ thờ dài, lắc đầu đi về chỗ ngồi. Mắt Vũ như mờ đi vì nhớ thương:

- Giờ này Loan ở đâu? Em có bao giờ nghĩ tới anh không?

o0o

Vài tiếng vỗ tay rời rạc sau khi Vũ chấm dứt bài thuyết trình, và cúi chào thính giả, chậm chạp bước ra hành lang thính đường, tìm lối ra bãi đậu xe để về khách sạn. Có tiếng bước chân chạy theo Vũ, và tiếng gọi:

- Ông Vũ!

Vũ quay lại, đứng chờ người đàn bà đang vẫy gọi mình, nghĩ thầm chắc đây là một developer người Việt tham dự hội nghị, nghe mình thuyết trình và có lẽ có điều muốn hỏi thêm. Vũ gật đầu chào người đàn bà cỡ tuổi Vũ:

- Chào bà. Bà cần hỏi gì ạ?

Người đàn bà lắc đầu:

- Ông ... Anh Vũ, tôi định gặp anh mấy lần, bây giờ mới có dịp. Tên tôi là Thực.

Vũ ngơ ngác:

- Thực?

- Vâng, Thực. Chị họ của Thu-Loan.

Vũ gật mình khi nghe thấy tên Loan:

- Ồ. Tôi chỉ nghe tên mà hôm nay mới gặp – và rồi cố gắng lắm nhưng Vũ cũng không đoán được nên hỏi thêm – Loan ... Thu-Loan dạo này ra sao?

Người đàn bà có chút bối rối:

- Anh Vũ, chúng mình tìm chỗ nào ngồi nói chuyện một lúc có được không. Anh cứ gọi tôi là ‘chị Thực’ cho thân mật.

- Vâng, chúng mình qua quán café Starbuck bên kia đường, được không chị Thực?

Thực gật đầu mỉm cười:

- Loan nói anh uống mấy ly café một ngày!

Vũ cười buồn:

- Cô ấy vẫn còn nhớ như vậy sao?

Thực mỉm cười:

- Nhiều hơn thế nữa anh Vũ ạ. Loan nói anh không ăn thịt mỡ, thích hamburger nhưng không ăn cheese. Đúng thế không?

- Sao mà chị biết cả những điều này?

- Tại vì bữa nào ngồi ăn chung Loan cũng nhắc với tôi là anh Vũ thích cái này, không thích cái kia. Nghe riết rồi tôi cũng nhớ.

Vũ thờ dài:

- Chúng tôi sống với nhau mấy tháng, biết từng ý thích nhỏ nhặt của nhau, không ngờ chia tay rồi mà Loan vẫn nhớ!

Tiếng Thục thoáng buồn:

- Số phận! Đúng là số phận cay đắng. Tội nghiệp anh, và cũng tội nghiệp em tôi.

Buổi chiều nên quán vắng. Vũ và Thục chọn một bàn trong góc sau khi đã order hai ly café latte. Vũ lại cười buồn:

- Lần đầu tôi và Loan đi uống café với nhau ở vùng dưới này chúng tôi cũng order hai ly latte. Nhưng ...

Thục cười tiếp lời:

- Nhưng không ai uống chứ gì. Loan cũng kể cho tôi nghe buổi tối đáng nhớ ấy.

Lòng Vũ chùng xuống:

- Hay là chị cho tôi về nhà gặp Loan đi!

Thục lắc đầu, mặt thật buồn:

- Loan không có nhà, cô ấy không ở với tôi nữa.

Vũ thở dài:

- Đáng nhẽ tôi phải biết vậy. Loan là người năng động, có lẽ cô ấy không ở một chỗ nào lâu.

Thục ngập ngừng:

- Loan chỉ muốn mãi mãi sống với anh, nhưng không được. Thôi để tôi kể cho anh nghe những ngày sau khi Loan bỏ San Jose, xuống ở tạm với gia-đình tôi. Lúc đó Loan buồn lắm, khóc dầm dướt cả ngày, và khi được thư anh chấm rút cuộc tình của hai người thì Loan hầu như ngẩn ngơ, depressed đến độ tôi phải đưa đi bác sĩ tâm thần. Có lẽ Loan không bao giờ khỏi bệnh, hoặc là chỉ khỏi tạm thời, rồi lại rơi vào nỗi buồn triền miên. Có những lúc Loan ngồi lặng hàng giờ, hoặc cầm củi viết, vừa viết vừa khóc, xong lại xé đi. Tôi không biết Loan viết gì nhưng tôi đoán là Loan định viết cho anh, hoặc viết nhật ký để bày tỏ tâm tình.

Vũ gật đầu:

- Có một dạo tôi cũng không khá gì hơn.
- Chị em tôi thân nhau lắm. Loan chẳng dấu diếm tôi điều gì. Loan không bao giờ oán trách hay nói xấu về những những người đàn ông qua đời mình, nhưng chỉ với anh Loan mới bày tỏ lòng tiếc nuối và yêu thương! Có nhiều lần Loan đi vắng vài ngày, tôi hỏi Loan đi đâu, Loan chỉ cúi đầu, nói là đi lên miền Bắc kiếm việc, nhưng tôi biết Loan chỉ lên đó, đi qua nơi anh và Loan đã sống chung cho thỏa lòng nhớ thương. Mỗi lần trở về Loan lại buồn hơn, cho đến lần cuối cùng, cách đây độ một năm ...

Thục ngừng nói, nét buồn rõ rệt. Vũ cũng im lặng. Cuối cùng Thục thở dài:

- Loan gặp tai nạn trên đường trở về gần tới Santa Ana!

Vũ giật mình:

- Trời! Loan có sao không?

Thục buồn bã gật đầu:

- Loan bị thương nặng ở đầu. Kính xe vỡ vụn văng vào mặt làm rách nát nhiều chỗ.

Vũ nghe đau nhói:

- Khổ quá! Sao chị không cho tôi biết tin!

Thục thở dài:

- Xe cấp cứu đưa Loan vào nhà thương, Loan hôn mê mất mấy ngày mới tỉnh lại. Tôi có nghĩ tới anh, tính nhờ anh xuống trông nom Loan dùm vì tôi cũng bận nhiều việc ở nhà và trong sở, không thể nghỉ lâu, nhưng Loan thều thào năn nỉ tôi, không muốn anh thấy Loan trong tình trạng thê thảm đó. Loan yếu dần, mê sảng gọi tên anh, nhưng mỗi lần tỉnh dậy lại khóc, không cho tôi gọi anh xuống. Cuối cùng tôi đành cầu cứu anh Quân, nhờ anh ấy sang trông nom Loan dùm. Anh nhớ Quân chứ?

Vũ nặng nề gật đầu. Giọng Thục bùi ngùi:

- Anh Quân sang ngay, nhưng lúc đó Loan đã yếu lắm. Thấy Quân, Loan chỉ ngoảnh mặt đi nhìn về hướng khác, nước mắt ứa ra, không biết là vì xúc động hay ăn năn. Quân ngồi đầu giường ôm Loan khóc nức nở. Loan yếu dần, nhưng còn cố gắng gọi “Anh ...”. Tôi và Quân đều cúi xuống thật gần để nghe lời trăng trối, và tôi tưởng là Loan muốn nói với Quân một điều gì đó, nhưng không, Loan gọi thêm được hai tiếng “Anh Vũ ...” rồi không bao giờ tỉnh lại nữa!

Vũ nghe tim mình đau nhói, ôm đầu:

- Trời ơi! Loan chết thật rồi ư? Chị Thục, tôi thật là có lỗi với Loan.

Thục cúi đầu như ngăn dòng nước mắt:

- Tôi nghiệp anh Quân lắm, ngồi ôm xác Loan khóc cho đến lúc người ta đến đưa đi. Quân ở lại bỏ tiền ra lo cho Loan mồ yên mà đẹp rồi mới trở về Minnesota. Anh ấy nhờ tôi lập mộ bia, và xin tôi cho ghi lên mộ bia dòng chữ “Bà Đình Hoàng-Quân, Nhũ Danh Trần Như-Loan”. Tôi chưa thấy ai chí tình như anh ấy.

Vũ nghe lòng thật xót xa:

- Vâng trên đời này không có ai yêu Loan hơn anh ấy, dù Loan đã phụ bạc, đã bỏ đi xa. Tấm lòng của Quân thật là cao quý. So với anh ấy tôi chẳng ra gì.

Thục thở dài:

- Chúng mình đều biết anh Quân là người thật tốt. Thế nhưng Loan chỉ yêu một mình anh trên đời này. Đúng là số kiếp!

Nước mắt Vũ lại như muốn ứa ra:

- Phần mộ của Loan ở chỗ nào? Chị đưa tôi tới được không?

Thục gật đầu:

- Ở Westminster Cemetery. Anh lái xe theo tôi.

oOo

Vũ ngồi bất động nhìn bó hoa hồng, mua tại tiệm hoa góc đường gần công nghĩa trang, được đặt ngay ngắn trên mộ phần. Thục đã ra về, để cho Vũ những phút riêng tư với Thu Loan giờ đây đã nằm yên trong lòng đất, mang theo một mối tình u buồn. Nước mắt Vũ đã khô nhưng lòng Vũ vẫn còn xót xa. Vũ thì thầm:

- Em có lỗi với Quân nhưng em xem kìa: “Bà Đình Hoàng-Quân”! Quân đã tha thứ cho em rồi. Anh mới là người có lỗi với em! Anh yêu em mà không yêu hết lòng như em đã yêu anh. Vì anh mà em bỏ vợ, vì anh mà em chết thảm. Anh cũng có lỗi với Quân. Anh hứa trông nom bảo bọc em suốt đời mà anh không giữ được lời. Em tha lỗi cho anh nghe Loan!

Nắng chiều đã nhạt nhưng Vũ vẫn ngồi yên. Chỉ khi những dòng chữ trên mộ bia đã trở nên lờ mờ Vũ mới đứng lên trở về khách sạn. Vũ bỏ bữa cơm tối leo lên giường muốn ngủ cho quên nỗi buồn nhưng không thể nào chợp mắt. Những hình ảnh quá khứ chập chờn như thể là Loan đang đứng đó, đang mỉm cười, âu yếm đợi chờ vòng tay Vũ.

- Anh Vũ ơi, bàn ủi anh để chỗ nào?

- Oh boy! Anh không có bàn ủi. Anh không giặt quần áo ở nhà.

- Quần áo em để trong suitcase nát hết trơn rồi!

- Mai anh đi mua bàn ủi cho Loan.

- Em treo quần áo ở closet phía bên trái nhé? Em mang hết quần áo anh sang bên phải.

- Ủ, đâu cũng được.

- Hi hi, sợ phiền chưa?

- Anh muốn em dọn vào ở chung với anh mà.

Vũ lại gần, vòng tay ôm Loan từ sau lưng:

- Có em là vui rồi. Em cần anh giúp một tay sắp xếp không?.

Loan ngửa mặt nhìn Vũ, tay vẫn cầm mớ quần áo, mỉm cười:

- Không. Từ nay em sẽ giặt quần áo cho anh, ủi đồ cho anh, nấu cơm cho anh ăn nữa. Anh bằng lòng không?

Vũ hôn nhẹ lên gáy Loan:

- Anh còn mong gì hơn!

- Nhưng ...

- Nhưng sao?

- Anh phải yêu em suốt đời.

- Em biết rồi mà!

Vũ xiết chặt vòng tay hơn. Loan xoay người lại vòng tay ôm cổ Vũ:

- Anh ...

- Gì nữa nào?

- Nếu em có lỗi anh đừng buồn và hắt hủi em nhé!

Vũ cười:

- Không. Nhưng anh sẽ bắt em nằm xuống cho anh đánh đòn.

- Ừ ừ!

- Sợ hả? Vậy thì phải ngoan, nghe chưa?

Loan rúc đầu vào ngực Vũ:

- Em chẳng đã nghe anh, và theo anh về đây thôi!

- Cảm ơn em.

- Thôi, bỏ em ra cho em đi tắm. Cũng muộn rồi.

Vũ trở ra phòng làm việc ngồi trước computer đọc những tin tức cuối cùng trong ngày. Khi tìm đến chỗ Vũ ngồi, Loan đã thay quần áo, mặc bộ đồ ngủ màu hồng nhạt. Cổ áo rộng trễ xuống lộ nửa khuôn ngực trắng hồng và đầy đặn. Vũ nhìn Loan sững sờ. Nhắm hờ đôi mắt ướt mềm, Loan vòng tay ôm cổ Vũ:

- Anh, muộn rồi ...

Vũ bế bổng Loan lên, đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa hôn lên môi Loan vừa thì thầm:

- Anh yêu em!

Nước mắt Vũ lại ứa ra. Hơn hai năm rồi mà những hình ảnh buổi tối đầu tiên Loan dọn vào ở chung với Vũ vẫn như mới vừa xảy ra hôm qua. Vũ trần trụi nhủ thầm:

- Làm sao anh quên, Loan ơi.

Có tiếng điện thoại reo. Vũ uể oải nhắc máy:

- Hello.

- ...

- Con nghe đây mẹ.

- ...

- Dạ, mai con về.

- ...

- Vâng, mẹ cũng ngủ ngon.

Vũ làm sao ngủ ngon như mẹ chúc. Vũ trở dậy mặc quần áo xuống lầu tìm vào bar rượu, order một ly Scott on the rock. Buổi tối giữa tuần, bar vắng vẻ, tiếng nhạc nhẹ nghe như từ một nơi nào rất xa xôi. Vũ ngồi ngất ngưỡng trên ghế cao, cúi đầu trầm tư, và cứ như thế cho đến khuya lắm, gần tới giờ bar đóng cửa Vũ mới trở về phòng, gieo mình xuống giường, say mềm và ngủ một giấc đầy mộng mị, có Thu-Loan thấp thoáng bóng hình!

Trần Quang Thiệu

June 2007